

flaffe dem Hviletid paa passende og bestemte Stæder under Arbejdstiden. Jeg er altsaa desværre overfor dette Forslag stillet noget anderledes end over for de andre, idet jeg paa det Bestemteste maa modsætte mig det. Jeg anser det ikke for at være forsvarligt, om jeg ikke fra min Side vilde reise den alvorligste Modstand mod det.

Hvad Forslaget under Nr. 7 angaar, om at § 5 skulde gaa ud, saa er det selvfølgelig ikke af den Slags Forslag, som kan give Anledning til nogen stor eller principiel Forskjel mellem det ærede Udvalg og mig, og jeg skal altsaa for saa vidt henstille til det ærede Thing, om det vil følge Udvalget eller ikke; men jeg maa dog sige, at det forekommer mig, at Lovforslaget i sig selv er mere praktisk og mere nyttig end det, det ærede Udvalg har stillet, at omvendigere Forslaget og sætte det ind i § 23. Dertil siger jeg, at det hvorpaa det i dette Tilfælde væsentligst kommer an, er, at det ligger aabent og klart og let at læse for Enhver, hvilken Tid er, samt at den eller de Mænd er nævnte, som man skal henvende sig til for at hævde sin Ret, og det taber sig meget væsentligt, naar man sætter dette sammen med en hel Del andre Bestemmelser uddragne af denne Lov. Det bliver en Samling, Ingen giver læse, og som i alt Fald ikke vil forstås saa let, som det kan forstås, naar man indskrænker sig til kun at tage det, der er nødvendigt. Jeg finder det altsaa rigtigst, at man lader § 5 staa, men jeg antager, at der ogsaa ligger i § 23 en Bemyndigelse til administrativt at bestemme, at en saadan Tavle skal ophænges, og det vil jeg for mit Bedkommende ogsaa forlange, hvis jeg skal have med Sagen at gjøre. — Hvad nu Ændringsforslaget under Nr. 8 til § 6 angaar, da indeholdes jo deri to Afvigelser fra, hvad Lovforslaget har foreslaaet. Der indeholdes for det Første den Afvigelse, at man har taget de unge Mennesker ud, men ladet Børnene blive og saa optaget de gifte Kvinder. Jeg maa tilstaa, at jeg ikke ret kan forstå det Rigtige i saaledes paa en Maade at legalisere Arbejdet paa Søn- og Helligdagene. Jeg tror ikke, at der paa nogen Vis med de unge Menneskers, og jeg vil ogsaa sige, med Kvindernes Vel for Die bør vedtages et Lovforslag, der gaar ud paa at fjerne Søn- og Helligdagene til Side som Noget, de kunde helligholde, om de ville, og lade være, om de ville. Jeg tror, at det er rigtigt og en Sag af ikke li-den Bigtighed, at unge Mennesker saa vel som ogsaa gifte Kvinder i det Mindste have een Fribdag om Ugen. Jeg kunde for saa vidt finde mig foranlediget til ikke at reise nogen sær Indsigelse mod det første Stykke, idet jeg naturligvis erkjender, at det kan træffe sig, at Folk mellem 14 og 18 Aar, navnlig Læredrenge, i deres Haandværk en enkelt Gang kunne blive tvungne til at arbejde om Søndagen, naar Mesteren f. Ex. har et Ar-

bejde, som det haster med; men dette vil blive en Forbrydelse, naar Bestemmelsen bliver staaende. Men særlig af Hensyn til Læredrengenes Afgang til Søndagskoler, Tegnekoler og den Slags Ting skal jeg dog tilraade at bibeholde Forslaget, som det staaar i Lovudkastet. Hvad Forslaget om de gifte Kvinder angaar, da modsætter jeg mig dette, ikke fordi jeg ikke kan paastjønne den Varme, hvormed den ærede Ordfører tog sig af dem, og ikke fordi jeg ikke deler de Ønsker, han troede at fremme ved denne Bestemmelse; men fordi jeg er fuldstændig overbevist om, at det Middel, han her vælger, eller som enkelte ærede Medlemmer af Udvalget har valgt, paa ingen Maade fører derhen, hvor man vil, men snarere hen mod det, som den ærede 1ste Landstingsmand for 1ste Kreds (Madvig) antydede for os. Vil man gjøre Noget for de gifte Kvinder, tror jeg rigtigst, at det baade fra Høflens og Forstandens Side maa ordnes anderledes end ved at give dem en hel eller halv Eftermiddag fri umiddelbart forinden Helligdagen, og man maa da ikke vige tilbage for, hvad man har gjort i England, overhovedet at sætte Kvinderne, gifte som ugifte, sammen med unge Mennesker. Jeg tror imidlertid ikke, at der er Anledning til at give et saadant Lovbud, der dog umægtelig er af en besynderlig Karakter i vore Tider, især naar det ikke er sikkert, at det, man derved efterstræber, virkelig naas, og saaledes opveier den Indskrænkning i Friheden, som man dog aabenbart gjør. Den ærede Ordfører kom gjentagne Gange tilbage til, at Bestemmelsen ikke handlede om de myndige Kvinder, men kun om de gifte Kvinder. Den ærede Ordfører tilgive mig, at jeg siger det; det forekommer mig virkelig at være et Misbrug af Ordet „myndig“, som han gjør sig skyldig i; det er aabenbart en ganske anden Stilling, den gifte Kone indtager til Manden, end den, Børnene indtage overfor deres Forældre. Naar derfor nogle af Udvalgets Medlemmer have stillet Forslag om en delt Afstemning, kan jeg kun slutte mig til de Medlemmer, der synes at være stemte for, at den sidste Del af Bestemmelsen, der handler om de gifte Kvinder, gaar ud. Jeg skal i Øvrigt, som sagt, ikke reise nogen alvorlig Modstand mod, at den første Del af § 8 vedtages, skjøndt jeg forøvrigt anser Lovforslaget, som det foreligger, for at være bedre. — Hvad Forslaget under Nr. 9 angaar, som gaar ud paa, at § 7 skal udgaa, denne Paragraf, der i meget maadeholdne Udtryk udtaler den Sætning, at Kjønnene bør stilles ad, da vil jeg, naar den ærede Ordfører har udtalt, at det ikke kan hjælpe at reise disse moraliske Bægge, dertil bemærke: Saadanne Bægge reises virkelig ikke her, men der reises virkelige Bægge, som kunne opføres saaledes, at der ikke kan siges igjennem dem. Jeg tror ikke, at man skal give Fristelsen Leilighed, naar der ikke er absolut Nødvendighed for at gjøre det. Er det ærede Medlem